

М а р а т ъ .

Ужасниятъ революционеръ, като довърши, съ трептяща отъ гнѣвъ и злоба ръка и подъ пожарнитѣ свѣткавици на погледа си, члена въ вѣстника си, както винаги напоенъ съ отрова на дълбока умраза и замирисалъ на гилотинска кръвъ, истропа нервно по оцапаната маса.

Отвори се вратата и влѣзе старата му слугиня, мегера съ испито и свирѣпо лице, грозна съ побѣлѣлата развѣна коса, отвратителна, гнусна.

— Прѣдай члена въ печатницата! заповѣда Маратъ, па се тръшна на сбрания и оваляя чаршавъ на леглото си, уморенъ, зълъ, растревоженъ.

Тѣй, както бѣше прострѣнъ въ неподвижно положение, съ глава небрѣжно увита въ нечиста кърпа, намокрена съ оцетъ — компресъ, съ който лѣкуваше хроническото си главоболие — съ хлътнали очи безчувствено вторачени нѣкъждѣ си, съ блѣдно болѣзенъ цвѣтъ на сухото си лице, изнемощѣло отъ неумѣренность и бдѣния, загрозено отъ постоянна раздражителность, той приличаше на мрътвецъ — умрѣлъ, или който въскръсва.